

HOTÝLEK

na Islandu

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Vydejte se za polární září do země ohně a ledu...

*Věnováno pravé vikingské princezně,
mé editorce Charlotte Ledgerové, která by ale ve skutečnosti
moc dobrou severskou válečnicí nebyla, a rozhodně by jí nešlo
drancování, na to je až příliš laskavá, vřelá a štědrá.*

JULIE CAPLINOVÁ

HOTÝLEK
na Islandu

PŘELOŽILA MICHAELA KLEVISOVÁ

Originally published in the English language by HarperCollins Ltd.
under the title *The Northern Lights Lodge*
Copyright © Julie Caplin, 2019

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020
Translation © Michaela Klevisová, 2020
Cover Illustration © Kateřina Brabcová, 2020

ISBN 978-80-271-2889-1

Kapitola 1

Bath

„Obávám se, že pro vás nic nemám. Povím vám totéž, co minulý a předminulý týden. Musíte pochopit, že nastaly zlé časy. Ekonomická situace se nevyvíjí úplně nejlíp. Lidi raději mají své jisté.“ Žena slova doprovodila úlisným, rádoby soucitným úsměvem a žraločíma očkama se vyhnula Lucyinu pohledu, jako by nezaměstnanost byla nakažlivá.

Zlé časy? To myslí vážně? Lucy by klidně mohla napsat knihu o tom, jaké to je zažívat zlé časy. Nejrady by personalistku popadla pod krkem a pořádně s ní zatřásla. Místo toho naproti ní poposedla na židli, rozhlédla se po jasně osvětlené kanceláři s moderním nábytkem a nejnovějším monitorem Apple Mac, zabírající většinu stolu, a navzdory naprosté panice se snažila působit klidně.

Žena si pochybovačně měřila její splihlé blond vlasy a nedokázala skrýt pohoršení smíšené se zvědavostí. Lucy polkla a do očí se jí nahrnuly slzy, které měla v poslední době pořádně na krajíčku. *Jen si zkus hezky upravit vlasy, které už ti tři týdny padají po hrstech,* řekla v duchu té ženě. Neodvažovala se mýt si hlavu častěji než jednou týdně, protože pohled na výlevku plnou světlých vlasů ji ze všech hrůz, které se jí v poslední době děly, děsil snad nejvíc. Když vám začnou takhle strašně padat vlasy, je to znamení, že jste na tom opravdu špatně.

Lucy se přistihla při úšklebku. Proboha, za chvíli snad zavrčí jako pes! V posledních dnech pro ni bylo čím dál tím těžší chovat se jako normální člověk, a právě teď to pro ni představovalo skutečnou výzvu. Dívala se na mladou ženu v perfektně padnoucím třešňově červeném kostýmku, s dokonalým lesklým mikádem a nádhernými gelovými nehty, zvýrazněnými švestkově fialovým lakem. Ta žena byla ztělesněním úspěchu. Takhle vypadají lidé, kteří směřují ke slávě a bohatství. Její kariéra se nejspíš slibně rozjíždí, zatímco ta Lucyina jde ke dnu rychleji než kánoe s proraženým dnem.

Lucy s povzdechem polkla a snažila se uklidnit. Posledních dvacet minut bojovala s pokušením vzít slečnu Dokonalou za klopy a prosit: „Přece se pro mě musí najít nějaká práce!“ Když poslouchala stejné žvásty, jaké už slyšela v deseti jiných personálních agenturách, musela si zasunout ruce pod stehna a pevně si je přisednout a zvednout ramena téměř až k uším, aby se ovládla. Trhy klesají, firmy nikoho nehledají, nikdo teď nemá práci jistou... Do háje, tohle přece nemusí Lucy nikdo vykládat! O té nepříjemné pravdě se přesvědčila na vlastní kůži – a dost drsně. *Hledáš ale práci v cestovním ruchu*, zakňoural tichý hlásek v její hlavě. A v téhle branži jsou přece volná místa pořád!

„Pomohlo by, kdybyste byla schopná...“ Dívka se pokusila zamaskovat rostoucí zvědavost povzbudivým úsměvem, ale moc se jí to nepodařilo. „... dodat nějaké novější reference.“

Lucy zavrtěla hlavou. Hrdlo se jí sevřelo starým známým zoufalstvím tak pevně, že se skoro nemohla nadechnout. Žena se pokusila o soucitný výraz a pokradmu mrkla na hodinky. Po Lucy má nepochybně domluvenou schůzku s mnohem slibnějším zájemcem o práci. S člověkem, jehož životopis překypuje chválou od posledního šéfa. S někým, kdo se ve svém oboru totálně neznemožnil.

„Musí se přece něco najít.“ Hlas měla prosycený zoufalstvím. „Klidně se spokojím i s nižší pozicí. Vždyť vidíte, kolik mám zkušeností.“ A pak se uslyšela říkat osudovou větu, kterou nehodlala vypustit z pusy ani v té nejhorší krizi. „Vezmu cokoli.“

Žena povytáhla obočí, jako by ji žádala, aby slovo *cokoli* upřesnila.

„Tedy, skoro cokoli,“ dodala Lucy, protože si náhle s hrůzou uvědomila, že *cokoli* zahrnuje strašnou spoustu míst volných z nejrozličnějších důvodů. A výše platu téhle ženy se odvíjí od toho, kolik pozic obsadí.

„Nooo, jednu věc bych tu měla.“ Elegantně pokrčila rameny.

Teď už Lucy litovala i toho, že řekla „skoro cokoli“. Do čeho se to pouští? Vůbec tu ženu nezná. Proč by jí měla důvěřovat?

„Je to... ehm... velký krok dolů. Smlouva nejprve jen na dobu určitou. Na dva zkušební měsíce. A je to v zahraničí.“

„Nevadí mi vycestovat,“ odpověděla Lucy a napřímila záda. Dvoutměsíční zkušební doba by byla dobrá. A vlastně by bylo úžasné pracovat v zahraničí. Proč ji to nenapadlo dřív? Bude to naprostý únik. Uteče daleko od bývalých kolegů, kteří se jí za zády zlomyslně pochechtávají, vrhají na ni kradmé pohledy a v očích mají napsáno: *To je ona, víš která*, nebo se významně usmívají, jako by jí chtěli naznačit: *Vím, co jsi udělala*. Uteče od občasného úlisného zírání ve stylu: *Vsadím se, že by sis dala říct*, ze kterého se jí dělá opravdu špatně.

Dívka vstala, několika kroky došla do rohu kanceláře a začala se přehrabovat v hromádce modrých desek na bukovém odkládacím stolku. Lucy i na dálku poznala, že jde o ty nejhorší výškrabky – o nabídky práce, o kterých se v agentuře říká: „Tohle místo nejspíš nikdy neobsadíme.“ Zespondu hromádky vytáhla složku s oslíma ušima. Lucy si uměla představit, jak si ta nebohá složka připadá. Přehlížená a nechtěná.

„Hmmm.“

Lucy čekala, poposedávala na krajíčku židle, natahovala krk, a zatímco druhá dívka přejížděla lesklým nehem po papíru A4, snažila se z něj alespoň něco přečíst. „Hmmm. Fajn. Mmm.“

Lucy zařala ruce v pěsti a byla ráda, že je má pořád uvězněné mezi židlí a stehny.

Dívka sotva slyšitelně mlaskla, zavřela složku a ustaraně na Lucy pohlédla. „Něco bych tu pro vás měla. Cokoli.“ Zatvářila se váhavě. „Jste pro tu práci překvalifikovaná. A je to ve...“ Vydala zvuk, který zněl jako by si odfrkla.

„Prosím?“

„V Hvolsvölluru,“ zopakovala. Lucy poznala, že si na internetu vyhledala správnou výslovnost.

„Dobře,“ kývla Lucy. „A kde přesně je ten...?“ Bradou ukázala na složku. Podle zvuku toho slova hádala, že nejspíš ve východní Evropě.

„Na Islandu.“

„Na Islandu!“

„Ano,“ odpověděla druhá žena a rychle pokračovala: „Je to práce na dva zkušební měsíce v malém hotelu v Hvolsvölluru, který leží jen hodinu a půl jízdy od Reykjavíku. Začít můžete okamžitě. Mám jim zavolat a poslat jim váš životopis?“ Ta slova vychrlila s nadšením, které v ní nepochybně probudila vyhlídka na provizi, s níž ani nepočítala.

Island. Ve snu by ji nenapadlo, že na takové místo někdy pojede. Není tam strašná zima? A skoro pořád tma? Lucy milovala, když bylo vedro a moře jako kafe. Hodina a půl jízdy od Reykjavíku jí zněla zlověstně – jinými slovy to místo leží uprostřed pustiny. Skousla si ret.

„Nemluvím islandsky.“

„S tím si nemusíte lámat hlavu. Všichni tam hovoří anglicky,“ opáčila vesele dívka a dodala: „Samozřejmě se může stát, že vás nebudou chtít, protože... však víte.“ Zvážněla a nasadila soucitný výraz. „Nechci, abyste si dělala velké naděje. Ale povím jim, že máte skvělé zkušenosti. Jde jen o to, že... by jim mohly scházet reference z vašeho posledního zaměstnání. Ty, které jste poskytla, jsou hodně staré.“

„Možná byste jim mohla říct, že jsem měla dlouhodobé neplacené volno,“ navrhla spěšně Lucy.

Dívka kývla a znovu nasadila neupřímný úsměv. „Půjdu jim zavolat.“ Vstala od stolu a náhle vypadala trochu nejistě. Nejspíš obvykle volá z telefonu na svém stole, ale teď by chtěla mít soukromí, aby se mohla pořádně snažit a přesvědčovat klienta, že uchazečka o práci s tříletou dírou v životopise není zase tak špatná.

Lucy poslední rok pracovala v Manchesteru jako zástupkyně ředitele hotelu, který je vlajkovou lodí velkého řetězce. Předtím ve stejné společnosti dva roky stoupala po kariérním žebříčku. Pak ji ale řetězec propustil pro hrubé porušení kázně. Se zařatými zuby si vybavila bezcitnou ženskou z oddělení lidských zdrojů, kterou nejvyšší vedení společnosti poslalo až z bohatého Surrey, aby nepochodovala na scénu jako úderná pěchota a zasadila Lucy smrtící úder. Chris samozřejmě padáka nedostal.

Lucy se na chvíli poddala sebelítosti. Ucházela se o další a další místa a znovu a znovu ji odmítali. Ani jednou ji nepozvali na pohovor. S každým dalším odmítnutím v ní narůstala beznaděj – připomínala prodlužující se stín při západu slunce. Lucy došly úspory a už nevěděla, u jakých dalších přátel by mohla nějaký čas přespávat na pohovce. Vidina potupného návratu do čtyřpokojového řadového domku rodičů v Portsmouthu nabývala čím dál jasnějších obrysů. Tam se ale vrátit prostě nemůže. Máma by

se jí ptala na důvody. A tátu by pravda zabila. Lucy se hryzla do rtu a znovu si poranila hojící se bolavé místo. Už několik měsíců cítila nevysvětlitelné nutkání pořád se kousat do rtu. Stal se z toho zlozvyk, kterého se nedokázala zbavit.

„Je to... i s ubytováním?“ zeptala se rychle, než druhá žena vyšla z místnosti.

„No jistě! Nikdo přičetný by takové místo bez ubytování nevzal.“ Vykulila oči, jako by si s úlekem uvědomila, že řekla příliš mnoho. „Hned jsem zpátky.“ Ještě výmluvnější bylo gesto, kterým zvedla složku ze stolu, odnesla ji a nechala Lucy v kanceláři samotnou.

„Jsi si jistá, že je to dobrý nápad?“ zeptala se Lucyina nejlepší kamarádka Daisy a s pohledem upřeným na obrazovku počítače nejistě zavrtěla hlavou. „Vzala bys práci hluboko pod svoji úroveň. Ten hotel má jen čtyřiačtyřicet pokojů.“ Odmlčela se. „A ty přece nesnášíš sníh.“

„Ne že bych ho nesnášela. Nelíbí se mi, když se z něj ve městě stane černá břechka,“ zaprotestovala Lucy a vybavila si, jak v dětství milovala první sníh. Zářivě bílá, neposkvřená pokrývka přímo sváděla k tomu, aby na ni člověk vyběhl a radoval se z koulování a stavění sněhuláků.

„Hmmm,“ zamručela pochybovačně Daisy. „Sotva ses aklimatizovala v Manchesteru. Island bude mnohem horší. I když,“ nakrčila čelo, „to místo vypadá moc hezky.“

Lucy přikývla. Moc hezky? Slabý výraz! Snímky v galerii na webové stránce hotelu byly prostě okouzující. V jednom rohu se na úbočí zasněženého kopce s rozeklanými šedými skalními výčnělky krčily pestrobarevné domky se zatravněnými střechami

a ve druhém se na divokém skalnatém pobřeží o úzkou oblázkovou pláž tříštily zpěněné vlny. Na krásných snímcích interiéru byly zachyceny výhledy z různých oken hotelu, několik velkých krbů a útulně působící pokoje s nábytkem, který přímo volal po tom, abyste se pohodlně uvelebili před sálajícím ohněm. Všechno bylo prostě úchvatné. Až se vnucovala otázka, proč není místo ředitele dávno obsazené? Lucy se jazykem dotkla toho zatraceného boláku na vnitřní straně rtu a zachvěla se.

Daisy si její syknutí vyložila špatně a napjatě na ni pohlédla. „Nemusíš to brát. Víš přece, že u mě můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít.“ Hřeživě na Lucy pohlédla. „Vážně mi to nevadí. Jsem ráda, že u mě bydlíš.“

Lucy se z Daisyiny maličké útulné garsonky v Bathu nechtělo, ale věděla, že tuhle práci prostě vzít musí. „Daisy, nemůžu navěky spát na tvém gauči. A jestli tuhle práci odmítnu, nejspíš na něm fakt doživotně skejsnu.“

Znovu na ni těžce dolehlo zoufalství a hrozilo, že ji úplně pohltí. Polkla a snažila se ignorovat paniku, která jí v hrudi tloukla křídly jako uvězněný pták. Pohlédla na Daisy. Jak jí má přiznat, že si připadá úplně neschopná? Už nedůvěřovala vlastnímu úsudku a cítila se lapená v pasti vlastní nerozhodnosti.

Měla by tu práci vzít? Rychlý přijímací pohovor po Skypu jí připadal jako pouhá formalita. Vedla ho s ní žena, která se ani neobtěžovala se představit, a podle všeho jí bylo úplně jedno, jestli Lucy tu práci zvládne, nebo ne. Jako by se chtěla jen rychle ujistit, že mladá žena nemá dvě hlavy či jinou vadu. Což bylo vlastně dobře, protože Lucy měla v mysli jako vymetené, a kdyby musela prodávat své schopnosti, určitě by pohořela.

Daisy jí položila dlaň na hřbet ruky a vytrhla ji tím z myšlenek. „Neber to. Objeví se něco jiného. Můžeš si založit vlastní –“

Lucy zvedla dlaň, aby zarazila jeden z typických proslovů své nejlepší kamarádky. Věcně povytáhla obočí a Daisy se omluvně pousmála.

„Dobře.“ Daisy zařala hezké drobné ruce v pěsti. „Ale je to tak zas- strašně nefér! Za nic jsi přece nemohla.“

„Daisy Jacksonová! Vážně jsi málem řekla prosté slovo?“

Kamarádka se rošťácky usmála a ve tváři se jí objevil ěolíček. „Jenom málem. Jsem strašně našťvaná. Je to prostě...“ Zavřčela skoro jako pes.

„Vidíš, další důvod, proč bych odsud měla vypadnout. Už taky začínáš vydávat zvířecí zvuky. Mám na tebe špatný vliv. A není pravda, že jsem za nic nemohla. Byla to jen a jen moje chyba... a Chris se předvedl jako prvotřídní hajzl.“

„Nebyla to tvoje chyba! Přestaň takové věci říkat.“ Daisy se rozhořčením zachvěl hlas. „Nemůžeš svalovat vinu na sebe. Za všechno může jenom Chris. I když pořád nemůžu uvěřit, že něco takového udělal. Proč?“

Lucy pevně sevřela čelisti. Tohle už v uplynulých dvaasedesáti dnech probíraly snad tisíckrát a vypily přitom bezpočet sklenic prosecca, vína, ginu a vodky. Jenže ani nekonečné hloubání jim nepomohlo najít odpověď a alkohol taky nepomáhal. Lucy si za všechno mohla sama – byla tak strašně pitomá! Jak si mohla takhle podělat život? Tři roky. Pro tu firmu pracovala dlouhé tři roky. Myslela si, že Chrise zná. Jedno bylo jisté: už nikdy nebude důvěřovat žádnému muži.

„Je jedno, proč to udělal. Musím jít dál a potřebuju práci,“ procedila Lucy skrz sevřené zuby. Jet na Island asi není ten nejlepší nápad, ale nemám jinou možnost.

Kapitola 2

Paříž

„Už se to nese.“ Nina posunula přes stůl k Alexovi šálek s kávou a podala mu talíř s krásným zákuskem. „Tohle je na účet podniku. Můj nejnovější nápad. Malinová éclairka. Chci znát tvůj názor. A třeba ti zvedne náladu,“ dodala s úsměvem, podbarveným špetkou soucitu.

Alex pocítil bodnutí lítosti. Nina je úžasná. Chtěl ji líp poznat, ale muž z její minulosti mu rozcupoval plány na maděru. Ukázalo se, že je už dávno beznadějně zamilovaná do jeho kamaráda Sebastiana. Když se teď na ni Alex zadíval, musel přiznat, že ji opětovaná láska celou rozzářila. Ochutnal éclairku a zasténal.

„Teda, je vynikající, Nino. Vážně vynikající.“

„Skvělé. No a povíš mi teď, co se děje?“

Obrátil oči v sloup. Nina odtáhla židli, sedla si a ignorovala nesouhlasný pohled manažera cukrárny Marcela. Nina sice byla duší tohoto místa, ale její obchodní partner Marcel měl přesto hlavní slovo a řídil cukrárnu s tichou, přísnou horlivostí.

„Kdo tvrdí, že se něco děje?“ zeptal se Alex s hranou bezstarostností.

„Mám bratry. Mám Sebastiana. Poznám, když muž nese na ramenou tíhu celého světa. A ty se celý hrbíš,“ dodala s vědoucím úsměvem.

Pohlédl si na jedno a pak na druhé rameno a Nina se rozesmála.

„Jsem trochu naštvaný. Ten nový hotel ještě neotevřel a manažer, kterého přijali na moje staré místo, už nastoupil.“ Alex měl vést úplně nový minimalistický butikový hotel na druhé straně Paříže, který se měl otevírat právě v těchto dnech, jenže při renovacích dělníci objevili ve sklepení kosti. Lidské. Naštěstí byly víc než dvě stě let staré, ale stejně se musely práce na dlouhou dobu zastavit.

„V tom případě si můžeš udělat volno,“ nadhodila Nina.

„Myslel jsem si totéž, jenže šéf dostal geniální nápad, že mě přeřadí na dočasnou pozici.“

„Doufám, že neodjíždíš z Paříže.“ Našpulila hezké rty a Alex pocítil další bodnutí lítosti. Hodného převálcují. Měl o Ninu víc usilovat.

„Jen na pár měsíců. Quentin chce, abych omrkl hotel, který chce koupit. Mám zjistit, v jakém je stavu, napsat o tom zprávu a navrhnout, co všechno by se muselo udělat, abychom ho proměnili v jeden z našich butikových hotelů.“

„Kam jedeš?“

„Na Island.“

Nina v údivu rozevřela rty do tvaru malého o. „Myslela jsem, že máš na mysli jiné místo ve Francii. Ne jinou zemi. Ale Island nezní zase tak špatně. Měla by to být krásná země se spoustou přírodních divů, ne? Bublající gejzíry, horké prameny, ledovce... Jsi Skot, tak by tě taková představa měla lákat, nebo se pletu?“

„S Islandem nemám problém. Spíš s tou prací, kterou mi Quentin přidělil.“

„Říkals, že máš jenom napsat zprávu.“

„Ano, ale v ní bych měl zhodnotit současné vedení hotelu a zaměstnance, aniž bych jim prozradil, kdo jsem. A to mi nesedí. Nemám náladu hrát si na špiona.“

„Byl by z tebe skvělý James Bond,“ popíchla ho Nina a napřímila záda. „Zniš úplně stejně jako Sean Connery.“ Špatně napodobila jeho edinburský přízvuk. „Ach, Moneypenny.“

„Takže jsem muž na svém místě,“ opáčil. Ninino nadšení ho pobavilo a na chvíli mu zvedlo náladu.

Jenže při pomýšlení na dnešní setkání se šéfem pořád cítil úzkost. Dal nadřízenému jasně najevo, že se mu vůbec nelíbí představa, že by měl ředitelce hotelu tajit pravý důvod své přítomnosti. Šéfova odpověď se ho dotkla: „Alexi, hodného převálcují. Tohle je byznys. Tečka. Potřebuju někoho, kdo mi otevřeně poreferuje, jak to tam chodí. Bez příkras. A když personál nebude vědět, kdo jsi, bude pro tebe všechno mnohem jednodušší. O vedení toho hotelu jsem neslyšel nic dobrého. Poslední recenze na TripAdvisoru jsou naprosto příšerné. Když tě tam vyšlu, získám mnohem lepší představu. Máš dobrý úsudek a dokážeš mi říct, co to místo potřebuje, aby se dalo dohromady, jaký je personál a jestli si je můžu nechat, nebo je kopnout do zadku.“

V hlavě mu pořád dokola bzučela šéfova věta: *Hodného převálcují*. Co je na tom špatného, že se snaží být hodný? Když je potřeba, dokáže se přece zachovat tvrdě. Minulý týden například vyhodil z hotelové restaurace hosta, který štípl servírku do zadku, a seřval agresivního řidiče dodávky, jenž nacouval do brány hotelu a udělal do ní tak velkou díru, že by se skrz ni dalo prohnat stádo krav. A když přistihl vrchního cukráře, jak hodil pánev po klukovi, který sotva vyšel ze školy, dal mu okamžitě padáka.

Vešel Sebastian, objal Ninu kolem ramen, sebevědomě, pomalu ji políbil na rty a Alexe úplně ignoroval. „Ahoj krásko, mmm, nádherně voníš po malinách.“ Vychutnal si ještě jeden delší polibek. Alex obrátil oči v sloup.

„Z Alexe bude James Bond,“ oznámila mu Nina.

Alespoň že se od ní Sebastian odtrhl a otočil se k Alexovi. Ten se ušklíbl. Moc dobře pochopil, že si z něj Nina dělá legraci.

„Bond, James Bond?“ Sebastian povytáhl dokonalé obočí, kterým připomínal Rogera Moora.

„Ne, Nina jen zveličuje moji práci v utajení. Vyslali mě na průzkum. Quentin Oliver si na Islandu vyhlédl hotel, a protože já mám zrovna plonkové období, požádal mě, abych to místo omrkl.“ Kdyby prozradil, že se tam chystá vydávat za barmana, Sebastian by se potrhal smíchy.

„Zní to skvěle,“ prohodil Sebastian a najednou se usmíval. Nejspíš ho potěšilo, že je Island hodně daleko. Přitom si vůbec nemusí dělat starosti – jakmile se Alex dozvěděl, že Nina je do Sebastiana zamilovaná od svých osmnácti, okamžitě vycouval. Na vteřinu zauvažoval, co by se asi stalo, kdyby o ni víc bojoval a uvěřil, že u ní přece jen má šanci. Vycouval, protože to chtěl Nině usnadnit?

Zatímco o tom přemýšlel, široce se na Sebastiana usmál. Možná zvítězil ten lepší. Nina Sebastiana zbožňovala a hodila se k němu. Možná pro něj byla až příliš dobrá... Ale Alex ještě nikdy neviděl Sebastiana tak klidného a šťastného.

„Nevadí mi, že bych měl odletět na Island. Jak řekla Nina, na severské klima jsem zvyklý. Vadí mi jenom ta práce v utajení.“

„Proč?“ Sebastian pokrčil rameny. „Nesmíš zapomínat, že jde o byznys. Když je v sázce něco, co opravdu chceš, je snadnější chovat se bezohledně.“

Významně Alexovi pohlédl do očí. Snaží se mu něco naznačit?

Vzápětí se vřele, povzbudivě usmál. „Nikoho bych ve svém týmu neměl raději než tebe, kamaráde. Chápu, proč tě Quentin Oliver o tuhle službu požádal. Zvládneš to skvěle. Jsi charakterní člověk, nikomu neublížíš, ale taky se nenecháš od nikoho oblbnout. Kdyby se ukázalo, že je současný ředitel idiot, tak by ti přece

nevadilo podat o tom zprávu, ne? Nesnášíš arogantní týpky a lidi, co nedělají pořádně svoji práci. Jestli je to dobrý chlap, nemá se čeho bát.“

Kapitola 3

Island

Lucy stála v naprosté tmě před pevně zavřenými dveřmi hotelu *Pólární záře*, byla promrzlá až do konečků prstů, vydechovala obláčky bílé páry a hlavou jí divoce vířily myšlenky. Tohle fakt nebyl dobrý nápad. Proč jenom poslechla tu nadutou personalistku, které šlo jen o provizi? Proč nezůstala s Daisy v Bathu?

V záchvatu hysterie se málem nahlas rozesmála. Protože jsi byla zoufalá. Věděla jsi, že je to špatný nápad, a nespletla ses. Měla jsi důvěřovat intuici.

Rychle mrkala, aby potlačila slzy, protože ty jí rozhodně nepomůžou. Už potřetí zabušila na dveře, naivně zkřížila prsty pro štěstí, jako by jí to mohlo pomoci o něco víc než pláč, a v duchu prosila, aby jí někdo přišel otevřít. Proč jen dovolila, aby ji řidič taxíku vysadil na začátku příjezdové cesty? Měla ho požádat, aby počkal, ale místo toho se dívala, jak jeho červená zadní světla mizí v dálce, a pak zůstala úplně sama. Za celou cestu sem potkali dvě auta. Dvě! Obě mířila opačným směrem.

Se zachvěním se rozhlédla. Obklopovala ji úplná tma, kromě jejího telefonu nikde nic nesvítilo. Nebyla tu jediná známka života, rozhodně ne toho lidského. Když Lucy po dvouhodinové jízdě lijákem – přšlo nonstop od chvíle, kdy před třemi hodinami letadlo přistálo v Reykjavíku – vystoupila z taxíku, uslyšela zleva tlumené zavrčení. Posvítla tím směrem telefonem a ve tmě se žlutě

zablýskly dvě oči. Žijí na Islandu vlci? Slabým paprskem světla prokmitl ocas nějakého utíkajícího zvířete a Lucy se od té chvíle necítila moc bezpečně. Vlekla se vzhůru po pěšince, opatrně našlapovala na kameny a její kufr na každém hrbolku zaprotestoval.

Teď stála před dřevěnými dveřmi a snažila se jejich prosklenými výplněmi nahlédnout dovnitř. Byla tam úplná tma. Nad sebou slyšela šustění zatravněné střechy, anebo se tam možná plížilo další zvíře? V mysli se jí začalo vynořovat až příliš mnoho scén z *Pána prstenů*. V posledním návalu energie zalomcovala klikou z tepaného kovu, jako by věřila, že se stal omyl a dveře, do kterých se tak dlouho marně dobývá, byly ve skutečnosti celou dobu otevřené. Bylo to stejně zbytečné, jako kdyby začala mlátit hlavou o zeď. Někde četla, že v téhle zemi se nikdo nezamyká – tak to určitě! Zabušila na dveře pěstí a pohlédla na displej telefonu. Za chvíli se vybije baterie. Schoulila se do dřepu, sundala si rukavice a zavolala na jediné kontaktní číslo, které dostala. Majitel hotelu pan Pedersen byl momentálně ve Finsku. Oficiálně ji sice zaměstnal on, ale dal jí číslo na jednoho ze zaměstnanců hotelu. Hovor už podruhé spadl do hlasové schránky a Lucy s rostoucím zoufalstvím poslouchala proud cizí řeči, podle všeho islandštiny: rychlou palbu tvrdých slabik a hrdelních zvuků.

Zhluboka se nadechla a doufala, že nemluví moc vyděšeně. „Ahoj, tady je Lucy Smartová z Anglie. Je jedenáct a já právě dorazila, ale vypadá to, že v hotelu nikdo není.“ Poslala e-mail s datem svého příletu a nějaká Hekla Gunnesdóttir jí potvrdila, že tu bude. Lucy se třásla ruka. Stiskla telefon pevněji. „Můžete mi, prosím, zavolat zpět?“ zeptala se s upjatou zdvořilostí, ačkoli by mnohem raději zaječela: „Proč tu do hajzlu nikdo není?“

Co jí však zbývá jiného než zdvořilost, když bude muset s těmi lidmi pracovat? Hned na začátku musí udělat dobrý dojem. Víc